

Ajuda'm (Jean-Luc)

No ho entenc, ara que estic més a prop que mai de sortir d'aquí tinc por. Tinc molta por. Ja no recordo com es vivia envoltada de gent que no et vol fer mal i que et vol ajudar. És molt estranya la sensació de no saber el seu nom ni per què m'ajuda, però que ella ho sàpiga tot de mi. M'inquieta la seva presència, apunta tot el que faig i si no n'hi hagués prou, no respon les meves preguntes i em regala un silenci inquietant.

No m'agrada aquesta sensació. Sé que em vol ajudar i que està fent tot el possible per treure'm d'aquí però necessito respostes! D'aquí a dos dies anem a judici i espero que em declarin innocent, però també et dic, no sé de què coi m'han acusat! Deixem-nos estar de bajanades i tornem al que m'interessa. Aquesta dona que va aparèixer d'un dia per l'altre, resulta que és advocada i em va dir que feia molt temps que treballava en el meu cas. Repeteixo, no entenc per què parlem d'un cas si a mi em van tancar aquí perquè sí, sense cap motiu, que jo sàpiga.

L'únic que sé d'aquest personatge femení que ha aparegut a la meua vida sense previ avís, és que era alumna de la mare i crec que havien establert una relació gairebé d'amistat entre professora i alumna. Els pares eren molt permissius, cal remarcar que mai eren per casa. No hi havia dia al llarg de la setmana que dinéssim o sopéssim els tres junts. Passava massa temps sola a casa. La Mia i el Kane, la majoria de cops que els demanava que vinguessin venien, però a diferència de mi tenien una família que volia passar temps amb ells. No he tingut temps per pensar en ells, els dies aquí se'm fan eterns, però és veritat que només penso en l'ara i aquí, en el que em passa dins d'aquestes quatre parets que m'envolten.

D'aquí a dos dies espero poder sortir d'aquest infern i tornar a la meua realitat, tot i que crec que res tornarà a ser igual que abans. La gent haurà anat fent la seva vida

sense tenir-me en compte, hauré estat un total de tres-cents vuitanta dies aïllada de tothom. Des que la noia aquesta coneguda de la mare va arribar, m'ha estat preparant pel judici, que segons ella, decidirà el meu futur.

Pensant-ho millor, no vull que sàpigues de mi, deixa'm! Prefereixo assabentar-me jo sola del meu "cas" que acompanyada d'un desconegut que només em llegeix per evadir-se segurament de la seva trista vida. No vull que m'utilitzis per sentir-te millor amb tu mateix, veient que hi ha gent que està pitjor que tu!

– No t'inventis res, digues només la veritat, però no donis més informació de la que et demanin – va ser l'últim consell de l'advocada el dia abans del judici.

No sabia com interpretar-lo, no em sentia preparada perquè l'endemà es decidís el meu futur en base al meu passat. Des de la seva arribada no m'han tornat a sedar, m'han donat millor menjar, per tant, li estic agraïda pel que ha suposat per mi.

Cada cop falten menys hores i no puc dormir. No entenc encara per què he d'anar a judici. Sé que tinc un buit temporal dins la meva memòria i crec, només crec que està estretament relacionat amb tot aquest enrenou que s'ha creat al meu voltant.

Em desperto. Per fi ha arribat el gran dia. Pujo al cotxe de l'advocada, surto després d'una mica més d'un any d'aquest edifici i espero no tornar-hi mai més. He agafat les poques coses que tenia a la meva cambra per si decidien que era innocent i així no haver de tornar-hi a entrar. Baixem del cotxe, tenim davant el jutjat i sorprenentment hi ha molta premsa. No entenc quina importància pot tenir el meu "cas" per totes aquestes persones desconegudes. Els periodistes m'enfoquen amb càmeres i m'apropen els micròfons fent-me preguntes que sincerament no escolto. Entro a la sala, és plena a rebentar de gent. Entre tota la multitud veig a la Mia i el Kane després de tot aquest temps. Un somriure se'm dibuixa als llavis, però se

m'esborra ràpidament quan els saludo i m'aparten la mirada. A primera fila hi ha els avis que em miren amb menyspreu. No entenc res, què he fet per arribar aquí?

L'advocada em fan seure al seu costat, a una banda de la sala. El jutge entra a la sala i tothom es posa dempeus. S'asseu, agafa el martell de la justícia i diu:

– Avui, 16 de juny de 2005, ens reunim tots aquí per iniciar el judici sobre l'assassinat del senyor i la senyora Myers. Tenint com a principal sospitosa la seva pròpia filla, Leslie Myers.